

1881 συνομολογηθείσης συνθήκης. Μετά την εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Γ', κατ' ἐντολὴν τοῦτου, ἀπηύθυνεν ὁ Γίρς πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ῥωσσίας παρὰ ταῖς ξέναις κυβερνήσεσιν ἐγκύκλιον, δι' ἧς τὴν πολιτικὴν τοῦ νέου αὐτοκράτορος ἐχαρακτήριζεν ὡς ὅλως εἰρηνόφιλον καὶ τῇ ἐσωτερικῇ τοῦ κράτους ἀναπτύξει ἀφιερωθησομένην. Κατὰ τὴν ἐν Danzig συνέντευξιν τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥωσσίας

καὶ τῆς Γερμανίας τῇ 9. Σεπτεμβρίου 1881 ἦτο καὶ ὁ Γίρς παρὼν καὶ συνδιασκεπτόμενος μετὰ τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως. Ἀφοῦ ὁ 84ετής πριγκ. Γορτσακὼφ παρητήθη τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ὁ αὐτοκράτωρ ἀνέθηκε τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο τῇ 9. ἀπριλίου 1882 εἰς τὸν εἰρηνόφιλον Γίρς, προτιμηθέντα τοῦ πανσλαβιστοῦ Ἰγνατιέφ, ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν.

Η ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὑπὸ ΣΠΤΡΙΑΩΝΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ.

ΕΚΛΙΜΕΝΗ παρὰ τὸν τάφον τοῦ πατρός της Ἀγαμέμνονος, ὑδρίαν πλήρη ἱλαστηρίου σπονδῆς ἔχουσα παρ' ἐαυτήν, καὶ ἄνθη, ἅτινα μόνη, τῆς δρόσου τοὺς μαργαρίτας φέροντα ἔτι, εἶχε συλλέξει ἀπὸ τὴν πέριξ γῆν, λυσίκομος, μὲ τὰς χεῖρας συμπεπλεγμένας ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ λευκοτέρας καὶ τοῦ μαρμάρου ἔτι, ὑφ' ὃ ἀνεπαύετο ὁ εὐρυκρείων ἀναξ τῶν Ἀχαιῶν, ἡ Ἥλεκτρα μόνη ἐθρηνηλόγει προσπίπτουσα παρὰ τὸν ἐπιτύμβιον λίθον. «Πάτερ, πάτερ» ἔλεγε «ὄρφανὴν μὲ ἀφῆκεν ὁ τραγικὸς καὶ ἀνόσιος θάνατός σου. Ὁ κόσμος σύμπας, καὶ ἡ μήτηρ μου αὐτή, μὲ ἐγκατέλιπε. Τὰ θηρία αἰσθάνονται στοργὴν πρὸς τὰ τέκνα τῶν· ἀλλ' ἡ Κλυταιμνήστρα, καὶ τοῦ θηρίου θηριωδестέρα, ἐξεδίωξε τὴν κόρην της, τὴν δύστηνον Ἥλεκτραν. Πάτερ, πάτερ μου, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς γῆς ὅπου ἀνεκδίκητος πλανᾶται ἡ ψυχὴ σου, ἄκουσον τοῦ δυστυχοῦς τέκνου σου τοὺς ὀδυρμούς. Σύζυγος παράνομος ὀργιᾶζει εἰς τὸ κατημαγμένον λέχος μετὰ τοῦ βδελυροῦ Αἰγίσθου ἢ θεοστυγῆς Κλυταιμνήστρα. Θεοί! Πῶς ἀνέχεσθε τὴν συγγερότητα, καὶ σύ, Ἀπολλὼν ἐκηβόλε, πῶς ἀργοὺς ἔτι τηρεῖς τοὺς ἀλανθάστους οἰστούς σου εἰς τὴν φαρέτραν! Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων ἢ ἄλοχος, Θεοί! τοῦ Αἰγίσθου κυλίσται παλλακίς!! Εἰς τὴν αἰδῶ, εἰς τὴν στοργὴν τῆς μητρός ἐκλείσθη ἡ διεφθαρμένη καρδιά της διανοιγεῖσα εἰς ἔρωτας ἀνοσίους καὶ βδελυροῦς. ὦ! Νέμεσις! πῶς ἔτι καθεύδεις! Καὶ σεῖς Ἐρινύες ἐκδικήτριαι, πῶς ἔτι δὲν ἐτανύσατε τοὺς γοργοὺς πόδας σας, καὶ πῶς ἡ ὀφιόπλεκτος μᾶστιξ σας δὲν ἐσπάραξεν ἔτι τὰ στήθη τῶν ἐνόχων, ἔνθα τοσοῦτοι ἀκόλαστοι κοχλάζουσι πόθοι. Πάτερ, πάτερ μου ἀνεκδίκητε, ὃν δολίως ἀπέσφαξεν ἡ ἀνόσιος μήτηρ μου, ἄκουσον, ἄκουσον τῆς θυγατρὸς σου τὰς ὀδύνας τὰς ὀδύνας αἰτινες, οἴμοι! δὲν εἶναι αἱ τελευταῖαι. Ὁ Ὁρέστης σου, ὃν δακρύων ἐκ χαρᾶς ἐφίλεις ὅτε νικητὴς ἐπανῆλθες ἐκ Τροίας, καὶ πρὸς ὃν μετ' ἐλπίδος ἐστηρίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί σου μικρὸν πρὶν ἢ σκοτισθῶσιν ὑπὸ τὴν ἄλυτον νύκτα τοῦ θανάτου, ὁ Ὁρέστης σου, ξένος, περίφοβος, τὴν μάχαιραν τοῦ δολοφόνου φοβούμενος ἐκάστοτε, τρώγει τὸν ἄρτον τῆς ἐξορίας εἰς τὴν Φωκίδα ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ ἀγαθοῦ Στροφίου. Καὶ ἐγὼ εἰς δυσάρμοστον ἡρμώσθην γάμον, βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ βδελυροῦ Αἰγίσθου, ὅστις ὀρρωδῶν περιφανῇ κηδεστέϊαν, μὲ ἐξέδωκεν εἰς ἀγρότην ὅπως ἀποσβέσῃ τοὺς ἀπογόνους τοῦ οἴκου μας, καὶ ἀσφαλὴς ἐφεξῆς ἀνάσσει αὐτὸς ἐπὶ τοῦ θρόνου ὃν διὰ διπλοῦ ἐγκλήματος κατεμόλυνε. ὦ

πάτερ σύγγνωθι ἐὰν τὰς ἐμὰς οἰκτείρουσα συμφοράς, περιεῖδον πρὸς ὥραν τὸν τάφον σου. Οἴμοι! πῶς ἡμελημένος ὑψοῦται ὁ τύμβος σου, πῶς ἀγευστον χοῶν ξηραίνεται τὸ χῶμα τοῦ τάφου σου, πῶς κλώνες μυρσίνης δὲν στέφουσι τὸ μάρμαρον ὑφ' ὃ ἀναπαύεις τὴν διασχισθεῖσαν κεφαλὴν σου. Δέχθητι εὖμενῶς ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ δυστυχοῦς τέκνου σου τὴν ἱλαστήριον ταύτην σπονδὴν, ἣν χέω ἐπὶ τοῦ τάφου σου, πάτερ. Εἶναι ἡ δευτέρα μετὰ τὴν διηνεκῇ σπονδὴν ἣν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς εἰς τὴν προσφιλῇ μνήμην σου καταχέουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου. Δέξαι, πάτερ, τὰ ἄνθη ταῦτα. Δέξαι τὰ δάκρυά μου, καὶ τοῦ στήθους μου τὰς πικρὰς στοναχάς. Τὸ ταλαίπωρον τέκνον σου δέεται. Εἶδε μὴ ἀπέχοι πολὺ ἔτι ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως. Εἶδε ἡ κραυγὴ τοῦ θανάτου τοῦ ἀπαισίου ἀνδρὸς τοῦ κηλιδωσαντος τὸ λέχος σου, καὶ ἀποσβέσαντος τὴν ζωὴν σου, ἠχοῦσα καὶ πέραν τῆς γῆς, ἣν αὐγάζει τὸ χρυσοῦν βλεφαρον τῆς ἡμέρας, εἶδε νὰ πληῇ τὰ ὠτά σου, πλανωμένου εἰς τοὺς λειμῶνας ἔνθα διεπεραιώθης πλεύσας τὴν πικρὰν λίμνην, καὶ νὰ φαιδρύνῃ τὴν ψυχὴν σου στεναζούσαν ἤδη ἀπὸ τῆς μνήμης τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τοῦ ἄλγους καδυστερούσης ἐκδικήσεως».

* * *

Ἦγέρθη ἀπὸ τῶν βαθμίδων τοῦ τάφου ἡ Ἥλεκτρα, ἔλαβε τὴν ὑδρίαν, ἔσπειρε σπονδὴν, καὶ κατέσπειρε, διὰ τρεμούσης χειρός, ἄνθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρός της. Προσαναβάσα εἶτα τὰς βαθμίδας ἐφίλησε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγαμέμνονος ὅπερ ἐφαίνετο κεχαραγμένον εἰς τὴν κορυφήν, καὶ στηρίζασα εἰς τὰ γράμματα ἐκεῖνα τὸ μέτωπόν της ἀφῆκε εἰς λυγμούς. Βραδέως, ἀπὸ τῶν βλεφάρων της ἐκχεόμενα, ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τὰ δάκρυα τῆς παρθένου, — διότι ἦτο παρθένος. «Πάτερ, πάτερ» ἔλεγεν ἡ δυστυχὴς, «τίς μοῖρα εἶναι πικροτέρα τῆς ἐμῆς, διωχθείσης καὶ ἀπὸ τῆς μητρός μου τὸν κόλπον ἔτι, καὶ ἥτις θρηνοῦσα δολοφονηθέντα πατέρα ὀφείλω νὰ μισῶ τὴν ζῶσαν μητέρα Τέκνον βδελυσόμενον τὴν μητέρα του, Θεοί! ποία δυστυχία καὶ βάσανος τρομερά! ὦ θάνατε, διατί ἀνηλεὴς εἰς τὰ δεινά μου, δὲν κόπτεις τὸ νῆμα τοῦ βίου μου κόπτων καὶ τῶν συμφορῶν μου τὰ ἄλγη! Ὁρέστη! φίλτατε ἀδελφέ, ὃν εἰς νύκτα φρικῶδη, περίτρομος ἐφυγάδευσας ἀποσπάσας ἀπὸ τὸ κατημαγμένον πτώμα τοῦ πατρός μας, Ὁρέστη φίλτατε, πόσα ἔτη ἤδη δὲν σὲ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ πῶς λιμῶνται τὴν θῆαν σου ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ μου! Παιδίον μικρὸν σὲ ἀπέσπασας ἀπὸ τοῦ ἡσύχου ὕπνου σου,

καὶ κλαίοντα σὲ ἀπεμάκρυνα ἀπὸ τὸν κατηραμένον οἶκον ὃν τοιοῦτον ἐγκλημα ἐκηλίδωσε, ἐμπιστευθεῖσά σε εἰς τὴν στοργὴν οἰκέτου πιστοῦ, ὅπως σὲ σώσω ἀπὸ τὴν αἰμοδιψῆ μανίαν τοῦ Αἰγίσθου. Καὶ θρηνοῦσα τὸν σφαγέντα πατέρα μας ἐκκλαίον τὴν διπλὴν ὀρφανίαν μου, ἐκεῖνου ὅστις δὲν ὑπῆρχε πλέον, καὶ τὴν ἰδικήν σου ὅστις ἦσο μακρὰν ἐγκατάλειμμένος εἰς τῆς μοίρας τὰς ἀδυσωπῆτους βουλὰς. Ὡ! ἐὰν σὲ ἐβλεπον! Θὰ ἦσαι ἀνὴρ ἥδη. Ἡ ῥώμη καὶ ἡ νεότης δ' ἀνδρὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου σου. Τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως δὰ ἐλαύνει τὴν καρδίαν σου, καὶ ἡ συρρεῦσασα πηγὴ τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἴσως κατέστησε δαψιλεστέραν τὴν φλέβα τῆς ἀγάπης διὰ τὴν ἀδελφήν σου. Θεοί! ἄς ἴδω ἅπαζ ἐπὶ τὸν Ὀρέστην· ἄς ὑποκαύσω τὴν ὀργὴν αὐτοῦ κατὰ τοῦ Αἰγίσθου, ἄς τέρψω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου εἰς τὴν ποθητὴν θῆαν του, καὶ ἡρεμος εἶτα κατέροχομαι ὑπὸ τὴν γῆν ζητοῦσα τὸν πατέρα μου. Ὀρφανὴ ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν δὰ εἶμαι τοιαύτη πλησίον του.»

* * *

Οἱ βραχίονες τῆς κόρης δι' ὧν ἔσφιγγε τὴν ἐπιτύμβιον στήλην, ἐλύθησαν, καὶ μὲ τρομῶδεις βηματισμοὺς ἡ Ἥλέκτρα κατήλθε τὰς βαθμίδας τοῦ τάφου. Ἐλαβε τὴν ὑδρίαν καὶ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως αὐτῆς, δούλη ἥδη, ἐκ διαταγῆς τοῦ Αἰγίσθου, τὴν ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ ἡτοιμάσθη ν' ἀπέλθῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνάχου ὅπως τὴν πληρώσῃ ὕδατος. Ἦδη ἀπεμακρύνετο τοῦ τύμβου ὅτε ἦχος ἀσθενῆς βημάτων προσέβαλε τὰ ὠτά τῆς. Ἦκουσε ψιθυρισμοὺς, καὶ μετὰ μικρὸν παρετήρησε δύο ἀνδρας βαδίζοντας προσεκτικῶς. Ἐφαίνοντο ξένοι. Ἐφοβήθη ἡ Ἥλέκτρα. Ὡς εἰς βωμὸν ἀπαρβίαστον ὤρμησε πρὸς τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἰκέτης οἰονεῖ, κατέπεσεν ἐπικαλουμένη τὸ ὄνομα τοῦ πατρός τῆς. Ἐν τούτοις οἱ δύο ξένοι περιεσκεμμένως βαδίζοντες, προσεπέλασαν τὸν τύμβον. Κατεσκόπευσαν τὴν πέριξ γῆν, καὶ διὰ φωνῆς τεταπεινωμένης, ὥσει ἐφοβοῦντο μήπως ἀκουσῶσιν, ἐψιθύρισαν λέξεις αἰτινες ἀσυναρτήτως καὶ συγκεχυμένως ἔφθασαν μέχρι τῆς ἀκοῆς τῆς ἐμφόβου Ἥλέκτρας. Ἦσαν ὁμήλικες οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες. Ἡ νεότης κατηύγαζε τὰ πρόσωπά των· ἀλλ' ἐπὶ τῆς ὄψεως τοῦ ἐτέρου ἡ ὀδύνη καὶ πάθος ἀκάθεκτον μετὰ βίας συγκρατούμενον, εἶχεν ἀποτυπώσει καταφανῆ ὥχραν καὶ ἀγρίαν σφραγίδα. Περιδεῖς ἐν τούτοις ἡ Ἥλέκτρα συνεστέλλετο πάντοτε παρὰ τὸν τάφον τοῦ πατρός τῆς, καὶ θλίβουσα τὴν στήλην συνέπλεκε τὴν λευκότητά των βραχιόνων τῆς, πρὸς τὴν λευκότητα τοῦ μαρμάρου. — «Πυλάδην» εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν δύο ξένων, οἵτινες δὲν εἶχον ἔτι ἰδεῖ τὴν Ἥλέκτραν «Πυλάδην, στήριζόν με· δὰ πέσω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους! Αἱ ἀναμνήσεις μου εὐκρινίζονται βαθμηδόν, καὶ ἀθρόαι αἱ συγκινήσεις πνίγουσι τὴν ψυχὴν μου.

Ἀναγνωρίζω τὰς θέσεις ὅπου ἔπαιζα παιδίον, καὶ ἐνθα, ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς μου χειραγωγούμενος, ἐνεδουσίω εἰς τὰς ἀφηγήσεις τῆς, καὶ ἔχαιρον προσβλέπων τὴν θάλασσαν ὁπόθεν ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ πατήρ μας. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι νύκτα τινὰ ἀσυνήθης ταραχὴ μὲ ἀφύπνισεν. Τὸ ἀνάκτορον ἦτο εἰς ἀναστάτῳσιν· οἱ φύλακες ἐκρότουν τὰς ἀσπίδας, καὶ ἡ πόλις διετέλει ἐν πανηγυρικῇ ἐξεγέρσει. Ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς ἡ ἀδελφὴ μου ἦλθε παρὰ τὸ λίκνον μου, καὶ φιλοῦσά με περι-

παθῶς εἰς τὸ πρόσωπον, Ὀρέστη, μοὶ λέγει σείουσά με ἰσχυρῶς, Ὀρέστη, ἐκυριεύθῃ ἡ Τροία· τὰ συμβολικὰ πυρὰ ἀνῆφθησαν· εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων· μετ' ὀλίγον δὰ ἴδωμεν τὸν πατέρα μας. Καὶ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμῃ ὅτι φρικτὴν τινὰ νύκτα ἦτο ἡ νύξ, νύξ τραγικὴ, τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀπεβιβάσθη νικητὴς εἰς τὴν πόλιν ὁ Ἀγαμέμνων Ποῖα δύσις ἄδοξος τοιοῦτου μεσουρανοῦντος ἡλίου! Ἐντρομος ἡ ἀδελφὴ μου, αὐτὴ πάλιν, ἦλθε πρὸς με. Ὡλόλυξε, καὶ ἄφθονα τὰ δάκρυα ἔβρεχον τὸ πρόσωπόν τῆς. Ὀρέστη, μοὶ λέγει κινουσά με βιαίως ὅπως διασκεδάσῃ τὸν ὕπνον μου, Ὀρέστη δυστυχὴ ἀδελφὴ μου, δυστυχέστατον τέκνον δυστυχέστατου πατρός, νὰ φύγῃς ἀμέσως· ἡ ζωὴ σου κινδυνεύει. Θὰ σοὶ εἴπῃ τὰ λοιπὰ ὁ πιστὸς οὗτος οἰκέτης, εἰς ὃν σὲ ἐμπιστεύομαι. Καὶ ὀλολύζουσα μὲ κατεφίλει· ἔσφιγγε τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸ στήθος τῆς, ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά τῆς τὸ πρόσωπον μου. Ἄ, Πυλάδην, ἐὰν ἤξευρες ποῖαι πικραὶ συγκινήσεις ἀλίσκουσι τὴν σφαδάζουσαν ψυχὴν μου. Καὶ ποῖος στεναγμὸς δύναται νὰ φθάσῃ τοὺς στεναγμοὺς τοῦ ἐκπατρισμοῦ! Ἴδε· ἀναγνωρίζω τὰς θέσεις τοῦ Ἀργους. Ἴδου ἡ σεβασμία ἀκρόπολις τῆς, τὸ ἱερὸν τοῦτο ἄσυλον τῶν ἱκετῶν ἐνθα τοσάκις ἔδυσε ὁ Ἀγαμέμνων. Ἴδου αἱ Μυκῆναι, τὸ λίκνον τῆς οἰκογενείας μας. Ἴδου ἀπατέρω ὁ κλεινὸς τῆς Ἡρας ναός, ἰδου ἡ Ἀγορά, τὰ ἱερὰ ἄλση, οἱ βωμοί, τὰ σεπτὰ καὶ ἐφέστια ἔδη. Ὡ πατρίς μου, Ἀργὸς ποθητόν, ὑπὸ ποίους φρικτοὺς οἰωνοὺς, ὑπὸ ποίας ἀπαρβάτους καὶ αἱματηρὰς ὑποχρεώσεις σὲ ἐπαναβλέπω, μετὰ τόσων ἐνιαυτῶν ἀπουσίαν. Ἀδελφὴ μου Ἥλέκτρα! Νὰ ζῇ ἄράγε, Πυλάδην; Χωρήσωμεν ἔτι ἐν βῆμα· εἶπεν ὁ περιαλγὴς ξένος, εἰς τὸ ὥχρον πρόσωπον τοῦ ὁποίου κατεφαίνοντο πᾶσαι αἱ ἀκατάσχετοι τῆς ψυχῆς του καὶ βιαιόταται συγκινήσεις. «Πυλάδην. Βλέπω τάφον λευκόν· πρὸ ὀλίγου, εὐσεβὴς χεὶρ ἐπετέλεσε σπονδὰς ἱλαστηρίους· βλέπω ὕγρὰν τὴν γῆν ἀπὸ τῶν χοῶν, καὶ ἄνδρ' ἐσπαρμένον ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ λίθου. Τίνος νὰ ἦναι ἄραγε ὁ τάφος; Πλησιάσωμεν. Διακρίνω γράμματα ἐπὶ τοῦ ὕψους· ἀναγινώσκω, ἰδοὺ. Ἀγα . . . — «Ὀρέστη παραφέρεσαι» ἐφώνησε βιαίως ὁ Πυλάδης. «Θὰ προδοθῇ· καὶ ἡ ἄφρων σπουδὴ σου παρασκευάζει ἴσως τροφὴν εἰς τὴν μάχαιραν τοῦ Αἰγίσθου, καὶ ἀμοιβὴν εἰς τοὺς κατασκόπους του.» Ἀλλ' ὁ Ὀρέστης εἶχεν ἤδη ἀναγνώσει τὸ ὄνομα. Ὁξείαν οἰμωγὴν ἔβαλε τὸ στόμα του, καὶ ἔξαλλος ὤρμησε πρὸς τὸν τάφον τοῦ πατρός του. Ἀλλ' οἱ πόδες του περιπλάκησαν παρὰ τὴν βάσιν τοῦ μνήματος, καὶ ἡμαναίσθητος ἔπεσεν ἐγγὺς τῆς ἀδελφῆς του

Τὰ δάκρυα τῶν δύο ἀδελφῶν κατήρδευσαν τότε ὁμοῦ τὸν τάφον τοῦ δολοφονηθέντος πατρός των. Τὰ τραύματα τῆς καρδίας των ἀνεκουφίσθησαν ὑπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ ἀδελφικοῦ φίλτρου, καὶ ἦτο ἐκεῖνη ἡ πρώτη χαρὰ, χαρὰ πένθιμος, ἐπιφοιτῶσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν δύο ὀρφανῶν. Ἀμφότεροι προσέφερον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἀμφότεροι ἀπέφυγον νὰ ὀνομάσωσι τὴν Κλυταιμνήστραν. Ἡ νύξ ἐπῆλθε ταχεῖα· ἐλύθη, καὶ ἡμέρα αἱματηρὰ ἀνέτειλε, φωτίσασα νέα θύματα, καὶ νέας ἀνοσίους σφαγὰς.

Ἐξ Ἀθηνῶν.